

Rítusok

Az ünnepi vizek szónokai kitárt karral a vérző korong felé fordulnak, miközben a tűz pálmái homlokukat a magukra hagyott gyerekek mellkasához szorítják, akik a leszakított tenyérrel játszanak.

A ráhangolódás vörös percei ezek, amikor a keringés városaiban kialszanak a fények, és a szeretkező párok elcserélik hideg ékszereiket a sötétben.

Így osztoznak a magukhoz ölelt lélegzet közös gyászában, mielőtt ruhátlanul a függönyök elé vonulnának, hogy ott az eltakart kutak végre leleplezzék a fogantatás iránti szüntelen sóvárgásukat.

A távolodók ők, akik az éjszaka fekete tejétől megbokrosodott lovak hátán érkeztek erre a feltépett földre, hogy megtalálják a bestiát, ami meggyalázta a bőség pogány templomait, és felnyitotta elménkben a kétely alagútját, majd kiűzött bennünket a fény iszamós lepedőire.

Most mintha nem is emlékeznének minderre. Pedig ott voltak ők is a temetésen, érezték arcukon, hogy a megrepedt urnából süvít a szél, és hallották, ahogy egyszerre sírtak fel alattunk a holtak, amikor a ledöntött szobrok torkában kigyulladt a márvány, és a magasba emelt korongon megalvadt a vér.